

Credința și fapta

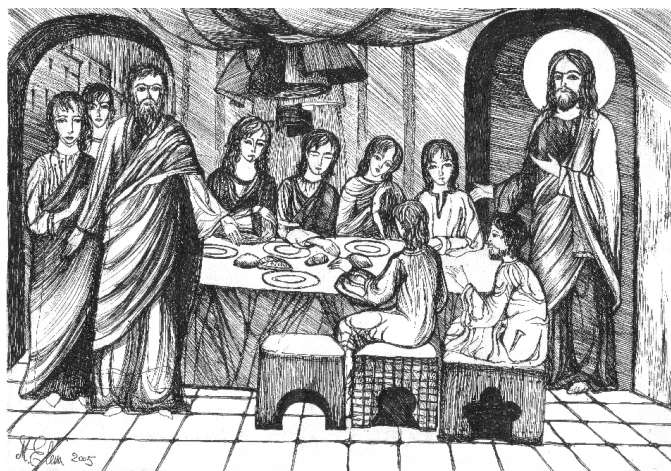
Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a douăzeci și opta după Rusalii

Luni: Sfântul Ierarh Spiridon

Evangelia duminicii Pilda celor poftiți la cină (Luca XIV, 16-24)

16. Iar El a zis: Un om oarecare a făcut cină mare și a chemat pe mulți;
17. Și a trimis la ceasul cinei pe sluga sa ca să spună celor chemați: Veniți, că iată toate sunt gata.
18. Și au început toți, câte unul, să-și ceară iertare. Cel dintâi i-a zis: Țarină am cumpărat și am nevoie să ies ca s-o văd; te rog iartă-mă.
19. Și altul a zis: Cinci perechi de boi am cumpărat și mă duc să-i încerc; te rog iartă-mă.
20. Al treilea a zis: femeie mi-am luat și de aceea nu pot veni.
21. Și întorcându-se, sluga a spus stăpânului său acestea. Atunci, mâniindu-se, stăpânul casei a zis: Ieși îndată în piețele și ulițele cetății, și pe săraci, și pe neputincioși, și pe orbi, și pe șchiopi adu-i aici.
22. Și a zis sluga: Doamne, s-a făcut precum ai poruncit și tot mai este loc.
23. Și a zis stăpânul către slugă: Ieși la drumuri și la garduri și silește să intre, ca să mi se umple casa,
24. Căci zic vouă: Nici unul din bărbații aceia care au fost chemați nu va gusta din cina mea.

Grafică realizată de Elena Merticariu

*Soborului celui dintâi te-ai arătat
apărător și de minuni făcător,
Purtătorule de Dumnezeu
Spiridoane, Părintele nostru.
Pentru aceasta cu femeia cea
moartă în groapă tu ai vorbit și
șarpele în aur l-ai prefăcut. Și
când ai cântat tu sfintele
rugăciuni, îngeri ai avut împreună
cu tine slujind, Preasfântite. Slavă
Celui ce te-a preamărit pe tine,
slavă Celui ce te-a încununat pe
tine, slavă Celui ce lucrează prin
tine tuturor tămăduiri.*

Troparul Sfântului Spiridon

Sfântul Spiridon - apărător al Sfintei Treimi

Cel care avea să devină Sfântul Spiridon, prin harul și mijlocirea lui Dumnezeu, s-a născut în anul 270, în Insula Cipru. A trăit într-o epocă istorică în care creștinismul se arăta din ce în ce mai puternic, fiind deopotrivă atacat din nenumărate direcții de numeroși eretici sau mai ales prigonit și interzis ca religie chiar de către împărații romani de atunci. S-a născut într-o familie de oameni săraci dar curați cu duhul și credincioși, de la care a primit cel mai ales dar: dragostea de Dumnezeu și de oameni.

La început a fost păstor de oi și apoi a devenit păstor de suflete. Înainte de a deveni episcop, el nu s-a retras în pustie, ca majoritatea sfinților, ci a înfruntat greutățile vieții de zi cu zi, întemeind și o familie. Murindu-i soția, intră în viața monahală și în scurt timp, fiind remarcat pentru vrednicia și pentru harul și blândețea Sa, a fost numit episcop în scaunul Trimitundeii, localitate situată pe malul mării, lângă Salamina.

Sfântul Spiridon a fost contemporan cu Sfântul mare Ierarh Nicolae, de care l-a legat o prietenie de suflet, deosebită. Această prietenie a fost verificată și consolidată cu prilejul primului Sinod Ecumenic de la Niceea, din anul 325, când cei doi ierarhi l-au înfruntat pe ereticul Arie, apărând dreapta credință ortodoxă.

Este bine cunoscută întâmplarea prin care Sfântul Spiridon, luminat de lucrarea Duhului Sfânt, a demonstrat taina unității celor trei persoane divine: luând o cărămidă alcătuită din lut, apă și căldură, Sfântul Spiridon arată că este una singură, compactă. Dar, după rugăciuni și prin darul lui Dumnezeu, Sfântul strânge în mână cărămida în fața Soborului și în fața lui Arie, iar focul se ridică în sus, apa cade pe pământ, iar lutul rămâne în mâna Sfântului. Așa și în Sfânta Treime, spune el, sunt trei persoane, dar un singur Dumnezeu. Minunea i-a înspăimântat pe toți și arienii au rămas rușinați. Este o pildă deosebită, din care avem foarte multe de învățat, chiar și în ziua de astăzi. Chiar dacă au trăit în urmă cu aproape două milenii, minunile și viața duhovnicească a sfinților de atunci rămân un model valabil întotdeauna.

Sfântul Spiridon este înfățișat mai ales ca fiind deosebit de blând și de milostiv față de cei săraci și nevoiași. În viață fiind, a făcut multe minuni: în vreme de secetă, se roagă pentru ploaie și Domnul îi ascultă ruga; înviază copilul unei văduve, vindecă muțenia unui diacon și multe altele, toate puse în slujba semenului sărac, bolnav, oprimat. După trecerea către Domnul în anul 347, Sfintele lui moaște, păstrate astăzi într-o raclă de

mare preț în insula Corfu, fac multe și felurite minuni, inclusiv vindecă pe cei bolnavi. Poate de aceea este cunoscut și este cinstit de creștinii ortodocși ca alinătorul și ocrotitorul celor bolnavi.

Sfântul Spiridon a fost și un martir, un mucenic. În vremea prigonirii creștinilor de către crudul împărat Galeriu, Sfântului i s-a scos un ochi, i s-a tăiat pulpa stângă și a fost aruncat în temniță.

După cum putem observa, mucenicii ocupă un loc important în cultul nostru ortodox, pentru că ei suferă până la moarte pentru Hristos, păstrându-și intactă credința. Toți își dedică întreaga ființă și întreaga viață Sfintei Treimi și Adevărului absolut. De aceea au și devenit sfinți, au fost canonizați și sunt bine plăcuți lui Dumnezeu. Ei au trăit în vremuri îndepărtate, de restriște, dar prin râvna și prin puterea sacrificiului lor, credința ortodoxă a biruit tocmai datorită jertfei lor și a ajuns până la noi intactă și desăvârșită.

În Iași, Sfântului Spiridon i-a fost închinată o mănăstire, care a împlinit și funcția de așezământ social din care s-a dezvoltat ulterior cel mai mare Spital din Iași, care are ca patron pe același sfânt.

Marina Irimia

Din tâlcuirea Evangheliei duminicii

- Arhim. Teofil Părăian -

Când omul înaintează în cunoștință de Dumnezeu la măsurile depășirii de sine însuși și prin puterea lui Dumnezeu (...) înaintează omul și în bucurii. La bucurie ne cheamă Dumnezeu când ne înverdnicește de credința în El. „Comorile credinței – zice Sfântul Isaac Sirul – sunt mai mari decât comorile cerului și ale pământului”. De ce ? Pentru că le cuprinde pe toate. Psalmistul spunea la vremea lui: „mai scumpă-mi este legea gurii Tale decât mii de comori de aur și argint” (Ps. 118). Dacă ar fi să alegem între comorile credinței, între legea lui Dumnezeu și aur și argint, aș alege legea lui Dumnezeu care este mai mult decât mii de comori de aur și argint. Și dacă e vorba de comorile pământului și de comorile cerului, alg comorile credinței nu comorile cerului și ale pământului, pentru că cine are credință în Dumnezeu îl are pe Domnul nostru Iisus Hristos care, după cuvântul Sfântului Apostol Pavel, se sălășluiește, prin credință, în inima credinciosului (Efeseni 4, 17), și cine are pe Dumnezeu are totul: are comorile cerului și ale pământului, are mai mult decât mii de comori de aur și de argint pentru că Dumnezeu este mai presus de toate. Aceasta-i bucuria pe care ne-o vestește Evanghelia prin „cina cea mare” și pe care am auzit-o din ceea ce s-a citit din Sfânta Evanghelia la această Sfântă Liturghie unde este vorba de o cină, adică de un prilej de bucurie..

Împărăția lui Dumnezeu este asemenea cu o cină mare, cu un prilej de bucurie, ca un ospăț. În

Istoriea cu tâlc

Sfânta Evanghelia este de multe ori înfățișată Împărăția lui Dumnezeu ca o nuntă, ca un ospăț, ca un prilej de bucurie pentru că cine are credință în Dumnezeu acela intră în atmosfera de bucurie, are părtășie la ospățul credinței. Toți vă îndulciți de ospățul credinței, toți luați bucuria, toți luați bogăția bunătății. A făgăduit Domnul Hristos că celor care lasă pentru El câte ne dă lumea aceasta, vor primi însutit în veacul de acum, iar în veșnicie viață veșnică, și aceasta înseamnă mulțumirea, înseamnă bucuria pe care o dă credința în Dumnezeu și pe care nu o poate da lumea aceasta (Marcu 10). Numai că pentru a avea bucuriile credinței trebuie să faci niște eforturi de te depăși pe tine însuși, trebuie să lași niște lucruri pe care le socotești că sunt mai bune uneori decât credința, pentru că în realitate credința în Dumnezeu dă mai mult decât dă lumea aceasta.

În pilda aceasta se arată că cei chemați au fost nevrednici de cină pentru că nu au vrut să răspundă chemării și anume: unul a zis că și-a cumpărat ogor și se duce să-l vadă, altul a zis că și-a cumpărat 5 perechi de boi și se duce să-i încerce, altul a zis că și-a luat femeie și n-are să meargă să răspundă chemării la cină. Prin urmare sunt și niște piedici când este vorba de credință, de credința în Dumnezeu și de bucuriile credinței, de bucuriile pe care le aduce în viața omului harul lui Dumnezeu și sfințele slujbe, care toate sunt pentru bucuria noastră. Toate acestea ne cer o hotărâre, o atitudine. Trebuie să avem o hotărâre de a lăsa ceea ce este inferior pentru ceea ce este superior. Bineînțeles că și bucuriile veacului acestuia, într-un fel, sunt cuprinse în existența umană și ne putem prezenta cu eel în fața lui Dumnezeu. Cîva poate să stăpânească cinci perechi de boi și țoși să aibă și bucuria de afi în legătură cu Dumnezeu, poate să aibă soție și împreună cu soția să slujească lui Dumnezeu, și știm că Sfânta noastră Biserică binecuvântează legătura dintre soți. Numai că atunci când ni se cere ceva mai mult decât aceasta, atunci trebuie să lășăm cele de pe pământ pământului și să îi urmăm Mântuitorului nostru Iisus Hristos mai presus de lumea aceasta. Aș ceva s-a cerut pentru „cina cea mare” și oamenii nu au putut să răspundă chemării.

Sf. Maxim Mărturisitorul spune că așa cum sorelui îi este propriu să încălzească și să lumineze, tot așa îi este propriu lui Dumnezeu să facă bine. Astfel stând lucrurile, să căutăm să fim vrednici de Dumnezeu, și fiind vrednici de Dumnezeu suntem vrednici de bucurie, de comorile credinței, dumtem vrednici ca Dumnul nostru Iisus Hristos să intre în alcătuirea existenței noastre așa cum, de altfel, ne rugăm după ce ne împărtășim, când zicem: „*Intră în alcătuirea mădularelor mele, în rărunchi și în inimă; arde spinii tuturor păcatelor mele, curățește-mă, spală-mă, mă îndreptează, îmbunătățește-mă, înțelepțește-mă și mă luminează. Arată-mă sălaş numai al Duhului Tău și să nu mai fiu sălaş păcatului, ci Ție casă prin primirea Împărtășaniei*”. Orice sfântă împărtășire este o înaintare în bucurie, în mulțumirea lui Dumnezeu.

O barcă acostează la țarmul unui micuț sat mexican. Un turist american, privind la peștele pe care pescarul îl avea în barcă, îl întreabă:

- Cât timp ți-a trebuit până să prinzi peștele ăsta ?

- Nu prea mult – îi răspunde mexicanul

- Păi, atunci, de ce n-ai stat mai mult în larg, să pescuiești mai mult pește ? – a întrebat americanul. Mexicanul i-a explicat că puținul pește pe care-l prinsese era de ajuns ca să-și asigure nevoile sale și ale familiei sale. Americanul a continuat să-l întrebe:

- Atunci, ce mai faci în restul timpului ?

- Mă odihnesc, mai dau puțin cu undița pe malul apei, mă joc cu copiii mei, mă sfătuiesc cu soția, apoi seara ies în sat, mă întâlnesc cu prietenii, cânt la chitară, întonez cântece, precum vezi am o viață plină...

Americanul îl întrerupe:

- Uite, eu sunt laureat la Harvard și pot să te ajut ! Ar trebui să începi să pescuiești mai mult în fiecare zi, iar peștele care-ți va prisosi l-ai putea vinde. Cu ceea ce vei obține din vânzare, ai putea să-ți cumperi o barcă mai mare.

- Și după aia ?

- Cu bănetul pe care ți-l va aduce barca mai mare ai putea cumpăra o a doua și o a treia barcă și tot așa mai departe, până vei avea o întreagă flotă de pescuit. Iar în loc să vinzi peștele intermediarilor, ai putea negocia direct cu societățile care prelucrează peștele, ba chiar ai putea să-ți faci tu o astfel de societate. Astfel, vei putea părăsi sătucul acesta și te vei muta în Mexico City, Los Angeles sau chiar în New York City! Iar acolo te vei putea implica în noi și noi afaceri.

- Cam cât timp mi-ar trebui să ajung așa ? – întreabă mexicanul

- Douăzeci, poate treizeci și cinci de ani, îi răspunde americanul.

- Bun, dar după asta ?

- A, vrei să știi ce ar mai putea urma ? Vezi, amice, de-abia acum începe partea cu adevărat interesantă – îi răspunde americanul râzând. Dacă într-adevăr afacerea ta te va face puternic, vei putea să vinzi acțiuni și să faci milioane.

- Milioane ? Adevărat ? Și după asta ? – întreabă nerăbdător mexicanul.

- Ei, după asta, răspunde cu aer superior americanul, ... abia atunci vei putea să te retragi într-un sătuc pe malul mării împreună cu familia, să te odihnești cât dorești, să te joci cu copiii, să pescuiești în tihnă cu undița pe mal, iar seara să ai timp să te bucuri alături de prietenii tăi.

Morala:

Când îți dorești tot mai multe în viață, să știi că și cele pe care le ai te-ar putea face fericit, dar numai în măsura în care știi să prețuiești și să te bucuri de ceea ce ți-a dăruit Dumnezeu.

Text cules și tradus de Damiana Mărgineanu

Euharistia – început al transformării noastre

Privită ca act de unire a omului cu Dumnezeu, Euharistia (împărtășania sau cuminecarea) are o dinamică eshatologică întrucât exercită asupra noastră atracția spre piscul împărtășirii plenare în Împărăția lui Dumnezeu. Iar această atracție este în același timp un imbold în îmbunătățirea noastră duhovnicească spre a atinge ținta plenitudinii vieții: trupul înviat, nestricăcios și pramărit din veacul eshatologic.

Prin primirea cu vrednicie și în mod constant a Trupului atât de curat al Fiului Omului nu doar sporim continuu în desăvârșirea morală, ci, mai ales, ni se oferă posibilitatea de a fi receptivi împărtășirii depline și descoperite a omului proslăvit, trecând definitiv din planul vieții pământești în planul vieții îndumnezeite și fără de moarte.

Euharistia este Liturgia Vieții celebrată prin unirea ipostatică a creatului cu neacreatul, este reafirmarea „speciilor” lumii în trupul lui Dumnezeu-Cuvântul.

Cadrul pentru o viață euharistică este mai întâi de toate viața noastră de fiecare zi cu ritmul ei de rugăciune și muncă, relațiile cu semenii care au auzit aceeași chemare la a urma pe Hristos și care împreună cu noi încearcă să facă această chemare o realitate.

În Euharistie Cuvântul a devenit vizibil, un cuvânt văzut și gustat. Și dacă-L lăsăm să pună o completă și deplină stăpânire în noi, dacă permitem să aibă loc transformarea pe care duhul sfânt o lucrează în noi, cuvântul devine un cuvânt profetic, pentru timpul nostru și această lume. Noi nu putem rămâne nicodată în singura realitate de a asculta și contempla. Noi trebuie, și ne lăsăm, a fi aruncați înapoi, ca valurile pe plajă, în realitatea lumii și a umanității pe care Dumnezeu o iubește. Euharistia, fiind taina comuniunii lui Dumnezeu cu oamenii, constituie sursa nesfârșită din care credința și viața Bisericii își iau continuu vitalitatea și forța sa.

Prin Euharistie, chipul lui Hristos Cel răstignit și înviat se imprimă în ființa noastră.

Euharistia ne duce de la adunarea eclesială, prin mărturisirea păcatelor, proclamarea cuvântului și aducerea jertfei la inima evenimentului-miracol al prefacerii Darurilor și de acolo, întăriți prin împărtășire, înapoi la lume.

Oamenii doresc să-L întâlnească pe Cel ce este Cuvântul „Oare nu ardea în noi inima noastră, când ne vorbea pe cale și când ne tâlcuia Scripturile?” (Luca 24, 32).

Sfânta Euharistie, ca Taină, conține un înțeles duhovnicesc foarte adânc. De acum singurul mod corect de a o considera este acela care nu se oprește la aparența rituală, ci pătrunde în înțelesul ei intim, mai adânc.

Numai în Euharistie întrebuintarea nouă și adevărată a lumii dă sens istoriei, transfigurând iraționalitatea în adevărul libertății și al relației personale dintre om și Dumnezeu.

Să ajutați pe săraci, să vizitezi pe bolnavi, să îndrumi pe cei dezorientați, să primești pe străini să îngrijești pe leproși, să protejezi pe orfani, să militezi pentru dreptate socială sunt tipurile de iubire ce duc la sfîntirea vieții.

Euharistia este oferită credincioșilor din același pahar, primirea din același potir devenind suprema experiență socializatoare care face unirea sau prietenia publică realizabilă. În împărtășirea euharistică există o reală împărtășire din viața care se extinde în veșnicie.

Așadar, prin împărtășanie, noi suntem uniți unul cu altul întru Hristos. Întrucât noi ne împărtășim dintr-o pâine, noi toți devenim un Trup și un Sânge al lui Hristos și mădulare unul altuia fiind dintr-un trup cu Hristos.

Caracterul social al comunității ortodoxe, primește multă vigoare din teologia euharistică pentru că el vede în actul Sfintei Împărtășanii nu numai participare la Trupul lui Hristos, ci, de asemenea, un simbol dinamic al unității și reciprocității duhovnicești a „ucenicilor” lui Hristos (In 13, 35).

Această unitate semnalizează posibilitățile și responsabilitățile mutuale. Întrucât potirul comun devine o sărbătoare duhovnicească publică, el servește, în același mod, ca temelie comună pentru gândirea și activitatea socială.

Iuliana Onofrei

Și în acest an, conform tradiției consacrate, adresăm copiilor și tinerilor din parohia noastră invitația de a se înscrie la cursul gratuit de învățare a colindelor românești, pe care-l organizează parohia noastră pentru a întâmpina cum se cuvine Slăvitul Praznic al Nașterii Domnului. Prima ședință va avea loc astăzi 11 decembrie, la ora 14.00, când se vor constitui și grupele de vârste pentru colindătorii care ne vor oferi Concertul de colinde în ziua de Crăciun.

**Înscrierile se fac la domnișoara profesoară
Niță Ana-Maria, tel. 224 278,
sau la Oficiul parohial, tel. 211 273**

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Preot II Viorel Mihalache
Secretar redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank.